

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

8DE ÅRG.

DEN 6 JANUARI 1907.

N° 14

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF

E. A. KARLFELDT.

Klubb; Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stäm.—Gbg

ERIK AXEL KARLFELDT.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Skalden i Svenska akademien, Erik Axel Karlfeldt, hvilken förut genom "Fridolins poesi och dalmålningar på rim" blifvit populär som ingen annan nu skrivande skald i Sveriges land, har efter några års tystnad till julen 1906 utgifvit en ny diktsamling, "Flora och Pomona". Boken slutsåldes på några få dagar, och någon ny upplaga medhinner icke förr än nu på nvåret, så att den stora del af publiken, som längtar efter "Flora och Pomona", men icke kunnat erhålla något exemplar af den första upplagan, fått gifva sig till tåls.

Det är väl framför allt två saker i Karlfeldts tidigare diktning, som förskaffat honom hans stora popularitet. Först och främst den både skålmska och manliga humor, som når sin kulmen i de högoriginella — och stortadt konstnärliga — dalmålningarne. Vidare den förtjusande, äktsvenska idylliska tonen ("Du ler", "Intet är som väntanster", o. s. v.), liksom skapad enkam för att sjungas, fylld af musik som den är.

Att denne populäre Karlfeldt också är i såltsynt grad artistisk, att hans mest humoristiska verk präglas af en fulländad formkonst och äfven ibland döljer mycken vetenskaplig lärdom — detta har måhända icke bidragit i någon afgörande grad till hans popularitet, men det har naturligtvis beredt de mera bildade på poesiens område en stor njutning. Med ett ord, kännare ha på goda skäl uppskattat Karlfeldt lika högt, som han blifvit uppskattad af den stora allmänheten. Och när denne skald, ung, ursprunglig och lärd, frisk och djärf, icke böjande sig för det häfdvunna, därför att detta anses passande, icke skrädande ord, när Karlfeldt blef invald i Svenska akademien, vann detta val gillande i de vidaste kretsar.

Samtidigt undrade man ju på sina håll: Hur kommer skaldens nästa diktsamling att bli? Skall han känna sig bunden af något akademiskt tvång — eller skall han måhända, nu då hans ungdomstid är öfver, gå vidare i den riktning, hvarom han gifvit antydningar i vissa af sina föregående dikter, hvilka dock för den myckna Fridolinspoesien varit en smula obeaktade? En sådan dikt, om dagens auktoriserade humbug, är t. ex. "I Juda städer":

... Vi skynda bort på ångestheta sulor
vi söka skydd i skrefvor och i kulor,
vi fly, tills ingen våra tillhåll vet.
Det står en döpare vid fjärran källa
med hotfull blick och hår som dunkla välla,
en stor och sträng och straffande profet.

En annan liknande dikt var "Löskekarlarnes sång". Och åter i andra dikter, t. ex. i "Dina ögon äro eldar" lät Karlfeldt mer än vanligt heta flammor slå upp.

Skalden har i sin nya diktsamling, "Flora och Pomona", fullkomligt vandrat sina egna vägar, obekymrad af alla akademiska kraf. Han har vidare endast delvis ägnat sig åt sin gamla kärlek, Fridolindikten och milda idyller.

Den gamle Karlfeldt känner man visserligen igen i dikter som "Värdshuset", en dalrococomålning af omotståndligt slag, osminkad som en gammal hölländare, af samma konstnärliga naturalism, i den halft vemodiga "Det förgångna", af förtjusande musikalisk ton, i den dräpliga "Hästkarlar" — hvars slutstrofer dock svärja mot början — och i "Stjärngossar", för att nämna ett par af dikterna.

Men för öfrigt är det en i mångt och mycket ny Karlfeldt, som träder en till mötes:

Min mun är full af glädjerop och klagan,
min själ af dagslång storm och särlafäktar.
Jag är dén stilla svärmaren i sagan
och tidens son den feberns färla jäktar.

Kom, låt oss följa alla skumma drömmar
som gå med mänskensögon under träden,
ty lifvets andedräkt, den ljumma, strömmar
jämväl ur nattens skygga sorgeskäden.

Så diktar skalden i sin "Tillägnan" och angifver därmed åtminstone delvis tonen i "Flora och Pomona". Det är ofta tidens son, som, fylld af feber, stormar och klagar i dessa dikter. Till och med, när den humoristiska strängen anslås, händer det, att sången, som i "Den blodiga sotarn", blir ett stycke vildt nutidslif ur folkets saga.

Och många skumma drömmar har Karlfeldt också på s stone följt. Diktykeln "Häxorna" är som en lång, bizarr dröm, fascinerande, hemsk, kommen från underjorden, svår att tyda. Den harmoni, som i stort sedt varit utmärkande för Karlfeldts föregående diktning — med här ofvan antydda undantag — har allt mera vikit undan. Det har kommit något annat i stället, något hetare, något djupare. Det är detta, som nu tyckes ha öfvertaget. Om möjligt, än mera mästerligt formade och ännu mera uthamrade än de föregående äro skaldens nya dikter. I det afseendet vittna de otvetydigt om, hvem som är deras upphofsmän. Men i afseende på innehållet peka de delvis hän på en ny Karlfeldt — på en skald, som håller på att förnya sig, att eröfra nya värden:

Säll är den man, som intet kan förlora,
blott allting vinna
och ändlöst hinna.

Hur stolt att lägga ned sin lyckas fora
och träda naken mot det nya, stora!

O. R.

Alla författare som äro våra medarbetare och alla våra läsare kunna deltaga i HVAR 8 DAGS

NYÅRSTÄFLAN FÖR 1907.

För de fem bästa berättelser som 1 jan. 1907—1 jan. 1908 införas i tidningen, utfästas FEM pris att fördelas efter omröstning bland våra läsare själfva.

För att uppmuntra till ett lifligt deltagande i omröstningen utfästas för resp. förste röstande i hvarje fall likaledes fem pris.

Dessutom utbetalas redaktionen efter eget godtfinnande ett EXTRA PRIS, till hvilket de berättelser, som visa ett friskt och originellt ämnesval, närmast äro ifrågasatta, äfven om det skulle alldeles förbigås, huruvida "de få hvarandra" eller icke. Inalles utdelas 1,500 kr. i pris.

För närmare bestämmelser se omslagets 9:de sida.

Om Ni redan från början efter hand gör Edra anteckningar vid de berättelser som enligt Er åsikt kunna ifrågakomma, har Ni vid årets slut lättare att träffa Edert val.

HVAR 8 DAGS REDAKTION, Göteborg.

GEORG SKÅNBERG. †

Efter porträtt.

Klisché: Bengt Silfverparre.

G. SKÅNBERG.

Den 29 dec. afled i Stockholm premieraktören vid Dramatiska teatern *Georg Skånberg* efter långtids lidande.

S. var född den 6 november 1861. I trots af sin klena kropps-konstitution kände han sig dragen till scenisk framställning, och tog lektioner för fru Hedvig Winterhjelm. Han debuterade sedermera 1888 på Dramatiska teatern, där han samma år er-

höll engagement och 1891 blef premieraktör.

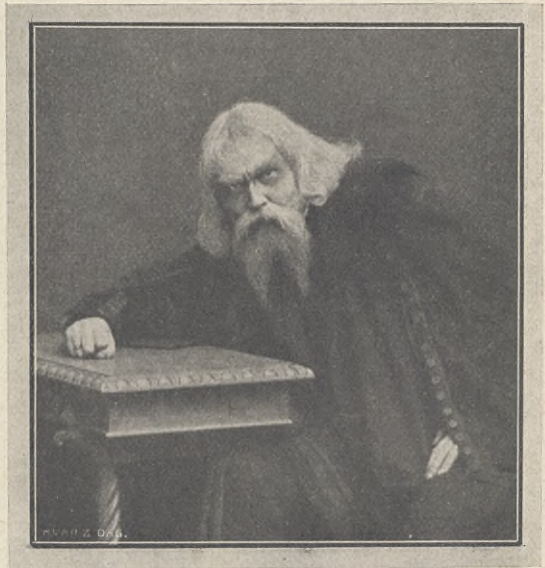
S. var till det yttre en lång, ståtlig man med vackra, regelbundna anletsdrag. Han hade sålunda de yttre betingelserna för framställningar i dramat och det större skådespelet.

Dessutom ägde han en rätt stor fond af känslighet och en viss vek stämning. Bland hans roller af det "högre" slaget märktes Mäster Olof, prinsen i "Emilia Galotti", Basanio i "Köpmannen från Venedig", Astolf i "Talismannen", Gustaf Vasa i "Dagen gryr", titelrollen i Pauls "Kristian II" — en af Skånbergs glansroller — härtig de Guiche i "Cyrano de Bergerac", Perdican i "Lek ej med kärleken", Georgio i "Förrådd", o. s. v.

Under de senare åren utförde S. äfven åtskilliga

karaktärsroller, t. ex. i Giacosas "Som blad för stormen" och i Wieds "Den gamla paviljongen" samt visade sig som en begåfvad framställare af dylika borgerliga roller.

S. var en sympatisk person, fjärran från de vanliga teaterintrigerna. Att hans kamrater satte värde på honom bevisades bland annat af, att han under hr Personnes ledarskap vid Dramatiska teatern var sjugetternas ene förtroendeman.

Efter fotografi.

Klisché: Bengt Silfverparre.

SKÅNBERG SOM KRISTIAN II I ADOLF PAULS SKÅDESPEL.

Efter fotografi.

Klisché: Kem. A.-B. Benzt Silfverparre Sthm.—Gbg.

DEN NYA GOSSKÖREN I SIXTINSKA KAPELLET I ROM UNDER LEDNING AF DEN RYKTBARE ABBÉ PEROSI (X). Gosskören skall ersätta eunuckkören, hvilken efter hand upplöses.

GEORG ARSENIUS.

NÅGRA KONTURER TILL ETT KONSTNÄRSPORTRÄTT AF MARI MIHI.

Det var en junimorgon förra året, en strålande försommarmorgon ute i Vineuil. Trött af långa färder, hade jag hvilat ut i Georg Arsenius' vackra villa, omspunnen af blommor och grönt, skuggad af lummiga kastanjer. Vi sutto i den lilla trädgården, hvars höga skyddsmurar omslöto en värld af solig frid, där rosorna doftade från spaliern och fåglarna kvittrade på rabatterna.

Därnere på pelousen framför Chateau de Chantilly, inom en half kilometer från oss, tränade jockeyerna sina hästar till kommande grand prix. Små, seniga karlar, ibland fullkomliga barn, ibland pojkar som åldrats, krokiga i ryggen, med indragna hakor och Todd Sloanes benställning, galopperade öfver det oändliga, svagt kuperade, gräsbevuxna golfvet.

På bordet mellan oss lågo de sista nyheterna från turfen, ännu fuktiga af trycksvärta. Mr Ridgeway hade åter haft en lycklig dag, mr Edmond Blanc hade gjort ett stort förvärf, men i det Schicklerska stallet var det något på tok, ingen visste riktigt hvad. På de stora löpningsbarnornas pristagarlistor läste vi namnen på de ryktbara stallarnes stjärnor bredvid namnen på vildt okända outsiders. Baldrottningar med många säsongers triumfer bredvid debutanter med oberäknliga möjligheter. Och nyss förut, på min morgonpromenad, hade jag fått goda råd i öfverflöd af gamle mr Caroor, den där vet mer om hästar och hästars öden än mr Delcassé om marockanska frågan, och hvilkens måg mr Lyrham just denna dag skulle rida Odalisque på Longchamps.

Georg Arsenius visste allt detta — ack, hvem visste det väl bättre än han! Hans älskade hästar, kretsade i karriär på sina soliga elipser segrade och besegrades, smektes af vännerna på sadelplatsen, biograferades i spaltlånga artiklar, målades för furstarnas palatser — men hvem skulle väl måla dem nu?

Ja, därom sporde han ej. Men denna stackars skälfvande hand skulle aldrig mera fatta pänna eller ritstift.

Det konstnärliga seendet, den rastlösa fliten, målarens sanningssökande och ansvarskänsla inför realiteten var honom medfödd, låg i blodet. Herraväldet öfver tekniken hade han eröfrat i lifslång strid, hade gjort det till sin egendom, till den lydige tjänaren i sitt rastlösa arbete. Han var den, som intet mera hade att lära, men allt att nå, var mästaren.

* * *

Så kom slaget. Handen, som så träget arbetat, domnade, och färgerna torkade på paletten. — En blind skald är ännu alltid skald, en statsman kan styra världen från sjuklägret. Men pänselns och

Efter porträtt.

GEORG ARSENIUS.

Kliché: Bengt Sjöforsparve.

mäjselns och stråkens folk äro af skörare gods. Och här var kärilet krossadt.

Ett konstnärssöde, ett människoöde, hvars tragedi inte blir mindre skärande därför att vi sett stycket så många gånger spelas. Och han bar detta öde. Han var sig själf ännu sedan han sett sin lifsgärning bruten. Han gick upprätt som förr i en värld, där han ej längre stordes af något hopp. Hans tal var lika älsvärdt som i hälsans och hänförelsens dagar; hans varma, gråblå blick lika god och öppen.

Hvilken sällsam bild af förnäm, stilla och svärtydd filosofi i vårt modärna och otåliga lycksökande, i vårt envisa fasthängande vid ett lif, som vi påstå oss förakta i en tid, hvars alla håligheter vi tro oss ha genomskådat.

Denna bild målades ej med pänsel och färger, utan med tankar och gärningar. Och den blef Georg Arsenius' sista stora tafla.

* * *

Carl Georg Arsenius föddes i Örebro den 8 juli 1855. Redan vid mycket unga år visade han utpräglande anlag för konstnärssyret, lust att rita, tälja i bark och knåda ihop bilder i vax, detta framkalladt genom att nästan dagligen se sin fader d. v. rytmästaren John Arsenius i arbete vid staffliet.

De bilder, som förskrifva sig från denna tid, äro inga klumpiga försök, i hvilka endast spår till likhet kunde röjas, med felaktiga proportioner, stela ställningar, primitiva, vilsna perspektiv, grof, tung pänna eller torr och grötig vattenfärgspaläggning. Tvärtom voro de avslutade små porträttbilder, i hvilka likheten var påtaglig, för att ej säga slående, karaktären väl utträngande. Proportionerna voro uppfattade med en förvånande säkerhet, konturerna rena och bestämda, modelleringen väl uttagen och — när färg användes — blef den pålagd med en lätt, vattenfylld pänsel och ingalunda skrikande eller så. I landskapsbilderna framträdde samma sinne för proportioner och perspektiviska lagar samt en stor lätthet att placera in motivet. — Sedan han en gång påbörjat en teckning eller målning, fortsatte han lugnt utan att famla, utan att mycket använda gummi. Kvalitén hos papper, blyerts kriter, pänslar och färg betydde mindre, materialet fogade sig villigt under hans fingrar. Redan i dessa unga år framträdde allt detta, som sedan följde hans konstutöfning: det eleganta i tekniken, mjukhet och finhet i linien, sinne för de perspektiviska förkortnings- och belysningsproblemen samt, i synnerhet det a, att afsluta en ritning eller skiss redan första gången, hvilket sedermera skulle blifva honom till så mycken nytta och som ger förklaringen till hans talrika produktion.

År 1875 aflade Arsenius studentexamen; under gymnasietiden hade han jämnsides med de bokliga stu-

dierna, nått stor skicklighet både i teckning efter naturen och i behandling af akvarellfärger. Sedan han i september samma år vunnit inträde i Fria Konsternas Akademi, fortsatte han sina studier därstädes till våren 1881, flitigt deltagande i lektionerna och utförande flera prisämnesmålningar. Under dessa sista år fullbordade han en del beställningar af hästar och hundar samt pristaflan "Vatning i husarlägret", tillhörig vår envoyé i London, grefve Herman Wrangel. Vintern 1881—82 tillbragtes i Uppsala, hvarest många taflor och studier sågo dagen, bland andra det stora stycket "Reskamraterna".

I april 1882 afreste Arsenius till Paris. Redan i juli aflägger han ett besök i Chantilly, har många svårigheter innan han blir insläppt i ett träningsstall, lyckas dock slutligen och målar där sin första franska fullblodshäst. I oktober börjar han studera modell på atelier hos Jean Paul Laurens, allt medan han fullbordar "Hjälphästen", antagen på salongen 1883. Studierna på Laurens atelier fortsättas åren 83—85.

Våren 1888 slår han sig på allvar fast i Chantilly. Han är redan då väl känd, blir alltmer använd och lämnar icke den vackra staden — där tusentals löpningshästar äro mantalsskrifna — mer än tillfälligtvis för längre eller kortare besök i fäderneslandet, i Normandie eller Pau, då någon porträttbeställning af fullblodshästar, "världens sista aristokrati", skulle utföras.

Genom noter, som då och då varit synliga i den svenska prässen, vill det se ut, som om Arsenius vore enbart tecknare samt att det vore såsom sådan han vunnit namn och popularitet i Frankrike. Dessa antaganden äro emellertid oriktiga, ehuru väl hans verksamhet som tecknare icke varit ringa. Under hela 90-talet lämna de skilda årgångarna af "Le Sport" betydande bevis på hans skicklighet och produktivitet härutinnan. Under de första årens engagement skildrade han på fulla dubbelsidor hästlöpnings sportens alla facer, med bilder från fullblodsstuterierna, från stallarna och träningsterrängen som från hästlöpningsbanorna, på hvilka de hästen omgivande personnagera voro talrikt porträtterade. Efter hand lämnade han dock dessa framställningar och öfvergick till afbildandet af enskilda, framstående hästar — samlingar på hundradetal.

Dock, detta arbete för tidningar var i alla händelser försvinnande emot det antal målningar och studier han utförde, emellanåt i akvarell, mestadels i olja och hvilka fullt berättiga honom till benämningen målare.

Sedan han under studieåren i Paris stökat undan de obligatoriska målningarna för "salongen", bland hvilka den mycket stora "Le retour des courses" intog ett bemärkt rum, och han blifvit känd i sportvärlden, hade han sin clientel bland denna. Enskilda beställningar togo honom fullt i anspråk, hvarför där icke blef någon tid öfver åt utställningsarbeten.

Uppfattningen att Georg Arsenius enbart varit hund- och hästporträttör är icke håller riktig. Det rena hästporträttet har inom turfens värld en gammal tradition för sig. Derbysegraren i helprofil med "jockey up" eller i box, tillfredsställer de flesta hästägare, och deras fordran på det rena konstnärliga är icke öfverdrifven.

För A. var beställarens uppfattning och bifall icke tillräckligt; hans egen

syn på motivet gällde mera. På denna prutade han aldrig af och frestades aldrig att ens tanger fabriktionen. Genom ständigt och noggrannt studium efter naturen och sträfvan att gripa det väsentliga i rörelse och färg samt bilda sin egen själfskapade teknik, gick han ständigt framåt och vann med tiden de tongifvandes, de verkliga konstkännarnes odelade bifall.

När vår- och försommarsäsongen för året var öfver, och de speciella hästporträtten aflevererade, reste A. till landsbygden, ofta till Normandie för att ostörd få ägna sig åt mera artistiska ämnen, använda fullblodshästen på ett mera pittoreskt sätt, i frihet vid stuteriet, såsom inlägg i landskapet. Från dessa exkursioner hemförde han äfven taflor och studier, på hvilka grofva hästar, boskap eller uteslutande landskap förekommo. F. ö. inskränkte sig ingalunda hans uppgifter enbart till sådant, som hörde till hästlöpningsport; jakten till häst på skogarnas storvildt, på hjort och vildsvin — så populär bland Frankrikes förnåma värld — grep honom lika fast, ja ännu mera. Ty här funnos ju tillfällen till långt stämmningsrikare och mera omväxlande situationer. Själfskicklig jakt-ryttare, red han med såväl i Chantilly med omnäjd som äfven i Pau, studerade allvarligt både det jagade och de jagandes åtgöranden, här som i hästlöpnings sporten sugande ut dess väsentliga arom. — För dessa stormrika monseigneurer, hvilka ärligen offrade hundratusentals francs i jaktarrenden och i uppsättning af pikörer, hästar och hundar, fyllde han många dukar, numera förvarade i Fouraines, Bretagnes och Normandies chateaux: porträtter af ägarne och deras fruar till häst, eller scener från meetings och jakternas förlopp i bokskogarnes färgrika höst- och vinterdräkt.

Från 1892 till 1900 infaller hans mest gifvande period. En betydlig mängd målningar från denna

KONUNG OSCAR II TILL HÄST. Efter en målning af G. Arsenius.

Kilobé: Bengt Silfverparre.

tid hafva hamnat hos bemärkta aristokrater, pänningfurstar och sportmän. Två af de orléanska prinsarna, härtigarna af Aumale och Chartres, läto måla sina porträtt till häst. B:on Lejeune, den framstående jakt-ryttaren och Mr de Brémond, en af turfens excellenser, voro stora beundrare af Arsenius' konst och förskaffade sig en mängd arbeten af hans hand. För prince de Sagan, baronerna Rotschild, Mrs Edmond och Camilla Blanc, duc de Noailles, Comte de Ganay, Mr Ephrussi, Comte de Pourtalès, Mrs Abeille, Aumont, Caillault, P. Donon, Prat, Vite d'Elva, Mr André Piganau och en mängd andra af jaktfältens förnämsta hade Arsenius utfört beställningar. En mindre tafla, exponerad på en utställning i Berlin, inköptes af Krupp i Essen.

Med naturliga anlag för pännteckning, uppnådde A. efterhand en fenomenal säkerhet att på blankt papper handtera det delikata och ömtåliga innehållet i tuschflaskan; kunde i ett hotellrum, med ofta ytterst begränsad tid efter teckningarna i sin fickhandbok utföra en plansch för dubbelsida med en mängd scener — t. ex. från en löpningsdag i Nizza, — utan att ett ögonblick förlora lugnet, utan att göra en misslyckad linje, utan att behöfva gripa till radérknifven. Den minsta grupp af streck, ja, hvarje enskildt sådant, långt dragna eller kort ansatta, täta eller glesa, och själfva linjernas djärfhet visade hans lätthet på handen, hans säkerhet vid valörens angifvande. Det hela blef alltid rent distinkt, kraftigt, utan aning till öfverarbetad eller dubbeldragen tyngd. Hans fina spets, hans säkra öga mankerade aldrig, äfven vid de minsta detaljer. Och det är icke för mycket att säga, att hans manér i pännteckning var lika själfständigt och personligt som fylldt af elegans och skicklighet.

Pänslin fördes af samma säkra hand. Och åt färgen, det rent koloristiska, ägnade han icke blott stor uppmärksamhet, utan äfven åt påläggandet af densamma. Likaväl som han kunde vrida en trubbig blyertsplanna till de finaste, skarpaste linjer, kurvor och skuggnät, kunde han ansätta en tät bred borstpänzel till den mest delikata kontur, eller få dess innehåll på duken tjockt, fast tilltryckt, utan att verka hårdt. — Under sina första studieår i Frankrike öfvergick han från den akademiska brun- och svartmålningen till åttioalets ljusa, lite bleka färgskala. Från detta reste han småningom sin kolorit till de högsta höjderna i kraft och värme och glans. Och ändå fanns där inte en färgklick i taflan, som ägde den råa renheten från tuben. Jag vet inte hur han bar sig åt, men i nyanserna och de fina blandningarna svek han icke.

I uppfattningen af fullblodshästen, dennes karaktär, konturer och speciellt benlemmarnes byggnad var han banbrytande. Med det oerhödda material i årlig tillkomst och afgång, som förefanns i Chantilly, skärptes hans öga för de minsta detaljer, och då pännan lydde blindt, kunde han gifva hvarje hästindivid sina särskilda bendelar och leder, som ingen annan hade make till, oaktadt den allmänna öfverensstämmelsen. På så sätt förlänade han sina porträtt icke blott likheten, intrycket, det speciella hela af grof, stor eller liten, utan de voro samtidigt en för hästkännaren fullt pålitlig exteriörplansch, på hvilken en förtjockad eller af brännjärnet randad sena, en upprätt kota eller en felaktig karled kunde afläsas.

Beträffande hårbeklädnaden, det silkeslena, glänsande i guld och ädla stenars glans skimrande öfverdraget öfver de skarpt markerade musklerna, arbetade han sig till en egen färgpåläggning, som vida skilde sig från Emile Adams och andras bland vissa klasser utskrikna hästmålarens släta och tunna porslinsmålningsmanér. Ingalunda brutal, men dock full af saft, kraft och differens i färglagrens tjocklek och så

tryckt an, att den alltid bibringade något af emaljering, något skulpturellt åt bilden.

För verkliga kännare stod Arsenius fram såsom Europas förnämste hästmålare. Icke enbart det engelska fullblodet, nej, orientaler, poneys, ardenner, boulonnensare, percherons, norska, alla möjliga hästslag, på höjden af välhållenhets och i värsta förfall blefvo lika hippologiskt korrekt som konstnärligt vackert behandlade af hans ritstift och pänzel. I stillhet, i full fart, i alla möjliga poser grep han dem. De, som förde, redo eller körde blefvo lika felfritt tecknade och sannt realistiskt uppfattade, fotografiskt lika, när så skulle vara. Och landskapet, stämningen behandlades i full harmoni, i samma stil som det öfriga i taflan.

För skulpturen ägde A. likaledes stor fallenhet, ehuru föga annat än "Dogghynda", prisbelönad vid 1889 års världsutställning i Paris samt "Bill", polopony, gjuten i brons, blefvo fullbordade. —

Arsenius' bästa arbeten stannade i regel i Frankrike. Dock hafva af hans senast målade taflor en och annan haunnat i fäderneslandet. Grefvarne Clarence och Reinhold von Rosen, fru Edvard Francke, grosshandlarne Lewin och Jacobsen, greve Carl Bände äga samtliga en eller flera målningar från 1890 talet. H. m:t konung Oscar II till häst, målad för konungen och utställd 1897, befinner sig på Stockholms slott.

Bland mångmetersdukar, bland våldsamma nordiska naturstämningar, bland Nordströms, Eugen Janssons, Liljefors', Kreugers och Fjæstads urkraftsstarka målningar på utställningar i stort kunde Arsenius' senare arbeten, som voro afsedda för salongsväggar, och med ämnen från Frankrikes mildare stämda landskap, icke göra sig särskildt ropande, oaktadt de inom sin mindre skala voro högt drifna i färgeffekterna.

Hvilken produktion, hvilken utveckling, som ännu skulle legat framför, om han icke tvingats att sluta just på höjden af kraft och kunskap är icke godt att säga. Men i likhet med andra konstnärer, som allvarsamt studera naturen och hålla hårdt efter sig själfva, är det antagligt att stora möjligheter ännu väntade.

På de museimän, konstvänner och kritiker, som endast hylla det rent abstrakta i stycket, det gåtfulla, svårtydda, mysticismens apoteos, men som åt de tekniska finesserna ägna föga förståelse, som icke anse att ett väl gjort människooöga af ett knappnålshufvuds storlek är svårare att framställa än ett i naturligt skala, och som väja för realiteterna i lifvet kunde A. ej slå särskildt an. En formskön häst, ett elegant ekipage är tillräckligt för att afskräcka dem från intimare bekantskap. Ja, t. o. m. hästar af gröfre slag, huru monumentala som hälst, synas dem ligga utom konstens ämnessfär, åtminstone då det gäller nutiden.

Arsenius' konst, förstärkt af eget initiativ och egen energi, gaf honom en aktad personlig position och ett berömdt namn. Och dock var han aldrig påträngande, bjöd aldrig ut sig eller gjorde reklam, utan tillbakadragen, väntande, försynt. Såväl bland hans franska och engelska beundrare som bland vännerna till honom själf och hans konst i Sverige blef det därför djup sorg och förstämning, då han år 1900 insjuknade och det sedermera spordes, att han aldrig mer skulle kunna återupptaga sin pänna och palett.

En konstnärsbana var lyktad . . .

*

Till förmån för den sjuke konstnären hålla en del vänner till honom, nämligen hrr Clarence v. Rosen, Thore Blanche, Jean Jahansson, Robert Thegerström, S. Ehrenborg och Edvard Björkman, på att anordna ett konstlotteri, hvari målningar och teckningar af honom själf bilda grundstommen, men som dessutom

erhållit en mängd värdefulla bidrag, målningar, skulptur, keramik och andra konstföremål af hans jämnåriga konstnärskamrater, som äfven äldre och yngre: Zorn, Carl Larsson, Nils Forsberg, Richard Berg, Thegerström, Bruno Liljefors, Karl Nordström, Kreuger, Fjæstad, Chr. Eriksson, Aug. Hagborg, C. J. Eld, Wennerberg, Alb. Engström, Arborelius, Sörensen-Ringhi, P. Svedlund m. fl. m. fl. Afsikten hade varit

att redan innevarande december öppna utställning af samtliga vinster i Konstnärshuset, Smålandsgatan 7, Stockholm. Men då denna icke hann ordnas, utan att komma i kontakt med julbrådskan, har densamma blifvit uppskjuten till i januari månad, hvarom annonsering kommer att äga rum och öfriga anordningar i förbindelse med lotteriet meddelas.

SVENSK LINODLING.

Foto. Ewatt, Her. Ijunga.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

LINBRYTNING I VÄSTERGÖTLAND, EN I VÅRA DAGAR TYVÄRR RÄTT SÄLLSYNT BILD: Då linet skördats från åkern och fröet fränkskilt, utbreddes detsamma på marken för att rötas, hvilket tager en tid af omkr. en månad. Sedan kommer "bråtningen", hvilket består däruiti att linet torkas öfver en i jorden murad ugn eller håla, hvarefter det sönderbrytes under käkarna på ett slags verktyg som kallas för "bråta". Efter denna procedur lägges linet ånyo öfver ugnen för torkning för att sedan ytterligare i och för tågornas befriande från skäfvorna arbetas på "klyftan", ett verktyg som är alldeles lika med det förstnämnda, endast med den skillnaden att den är något mindre än denna. "Bråtning" och "klyftning" äro sålunda nästan lika. Efter klyftningen eller skåktningen är varan färdig för buntning och försäljning.

Medan behovet efter lin alltjämt stiger och priset på varan fördubblas, visar linodlingen i vårt land, äfven i Västergötland, som sedan gammalt varit denna närings förnämsta bygd, endast tendenser till att upphöra. Orsaken härtill är den, att de nu rådande dyra arbetspriserna göra det omöjligt att framställa varan med någon egentlig vinst. Då eljest hvad på jorden ankommer afkastningen är mycket gifvande, göres nu i Västergötland ansträngningar för att få en mekanisk linberedningsanstalt till stånd.

Svårigheten ligger nu uti att få hemmansägarna till att ånyo börja linodlingen, så att en linberedningsfabrik kan få nog råvara att arbeta.

På ren mullrik jord efter vallbrått kan linskoriden

lämna en afkastning, som vida öfverträffar andra skördar och kan jämföras med betodlingen, åtminstone inom Västergötland. Linet sås i väl arbetad mulljord och bör jorden gödslas med artificiell gödning. Linet växer ända till 1 meter i höjd. I augusti börjar arbetet med linets skördande, som sker genom att linstånden med händerna ryckas ut ur jorden, (Detta är det långsammaste arbetet). Sedan det torkats skall det rötas, som sker genom utspridning på en gräsvall, där det får ligga en 14 dagar. Sedan det så lufttorkats börjar det arbete som syns å fotografien.

Det nya sättet för rötningen är att lägga linet i stora bassänger, då tiden förkortas med flera dagar och ett mycket vackrare lin erhålles.

DET HÖGRE ARMÉBEFÄLET.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

G. F. H. J. JUHLIN-DANNFELT.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

N. G. HALLSTRÖM.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

K. A. O:SON STERNER.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

C. M. H. FALLENIUS.

Till öfverste vid fortifikationen har utnämnts öfverstelöjtnanten, chefen för Svea ing.-kår, t. f. chefen för fälttelegrafkåren *G. F. H. J. Juhlin-Dannfelt*.

*

Till kommandant i Boden har förordnats tillförordnade chefen för Norrbottens regemente, chefen för krigshögskolan, öfveradjutanten och öfverstelöjtnanten i generalstaben *C. M. H. Fallenius*, hvilken samtidigt utnämns till öfverste i armén.

Till öfverstelöjtnant vid trängen och chef för Svea trängkår har utnämnts öfverstelöjtnanten i armén, majoren och chefen för nämnda kår *N. G. Hallström*.

*

Till major och chef för Östgöta trängkår har utnämnts kaptenen vid Svea trängkår *K. A. O:son Sterner*.

Efter fotografi.

Kliché: Kon. A.-B. Bengt Sjöfversparre. Skbm—Gly.

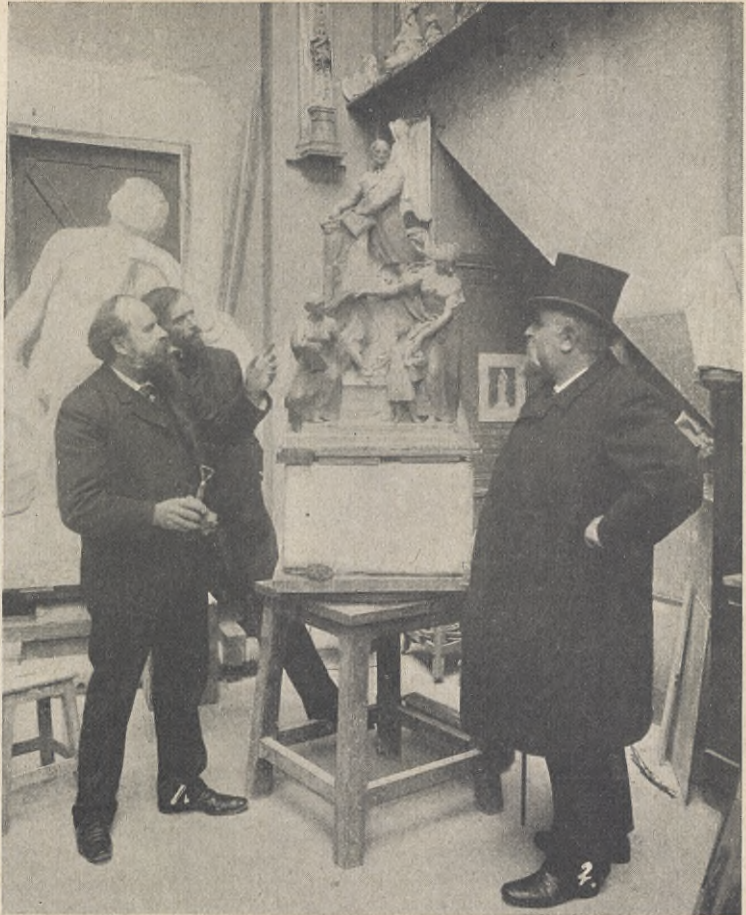
EN STATSMAN I HÄNDELSERNAS BRÄNNPUNKT. FURST BÜLOW, DEN TYSKE RIKSKANSLEREN. Efter ett senaste porträtt.

TILL DE RELIGIÖST-POLITISKA HÄNDELSENA I FRANKRIKE.

BILDHUGGAREN MICHELS (1) FÖRSLAG TILL KOLOSSAL-MONUMENT ÖFVER JULES FERRY, Frankrikes store kolonialpolitiker, klerikalismens förste bekämpare i Frankrike, efter sin död allt mera erkänd som en af samtidens störste statsmän. Monumentet skall till våren resas i Paris under mr *Dujardin Beaumetz*' (2) sekreterarens i Konstakademien, auspiciér.

Efter fotografi.

Kliché; Kem. A. G. *Leung Sjüfersparre Stilm*—Öbg.

Efter fotografi.

MASSDEMONSTRATIONSMÖTE FRAMFÖR GIORDANO BRUNOS STATY I ROM i afsikt att uttala sympati för franska regeringens åtgärder mot kyrkan. Giordano Bruno, som till en början var dominikanermunk, brändes som kättare i Rom år 1600 efter ett äfventyrligt lif i ständig opposition mot kyrkan.

Kliché; Kem. A. G. *Leung Sjüfersparre Stilm*—Öbg.

Efter fotografi.

Kitché; Kem. A.-B. Bengt Sjöfrersparre Stålm.—Olg.

SHAHENS AF PERSIEN SISTA RIDT GENOM TEHERAN FÖR NÅGRA VECKOR SEDAN JUST INNAN HAN SJUKNADE.

Efter fotografi.

Kitché; Kem. A.-B. Bengt Sjöfrersparre Stålm.—Olg.

SI MOHAMED GUEBBAS (X), MAROCKOS KRIGSMINISTER OCH CHEF FÖR DE AF SULTANEN MOT RAISULI TILL STADENS BESKYDD SÄNDA TRUPPERNA, OMGIFVEN AF SIN »MEHALLA» (LIFVAKT) UTANFÖR TANGER.

I ENSAMHETEN.

FÖR HVAR 8 DAG AF D. S.

Ar du trött af det bullrande hvardagslifvet? Längtar du efter en stilla högtidsstund? Önskar du dig ut i naturens ensamhet? Kom, jag vill vara dig en tyst vägvisare! Jag känner vägen. Den gick jag mången gång, då sinnet var tungt, och då tankarna voro oroliga.

Det är en smal liten skogsstig, på hvilken jag för dig in. En liten stig, som smyer sig fram mellan ljung och lingonris. Öfver oss hvälfver sig himlen. Dess färg är så skiftande som stämningarne i en ung människosjäl. I dag är den klarblå med lätta små dunmoln. I morgon är den kanske dyster och mörk. Vi följa stigen, vi hoppa öfver "stättan", vi komma in i den tysta furuskogen. Där är dagern dämpad. Där luta högstammiga furor sina kronor tillsammans och hviska om nejdens stora ensamhet, om högtidsstillheten, som råder. Där letar liten bäck sig väg mellan tufvor och stenar. Den sorlar så muntert, som hade den inga mödor att utstå. Och likväl är dess väg trång och ofta stängd. Öfver bäcken böja sig ljusa björkar. De samla gyllene skördar af glada solstrålar i sitt löfverk och spegla sig sedan i det klara vattnet.

Vi gå längre men stanna, då vi skymta en gammal stuga. Den är grå och lutande liksom hon, som kallar den sitt hem. Tunga år ha härjat dem båda. En gång delade den gamla Kristina stugan med kära an-

höriga. Det var en lycklig tid fast brödet var knappt och arbetet hårdt, ty kärleken hade blifvit bofast därinne i det torftiga hemmet. Men tiden gick och det blef tomt och tyst i den lilla stugan. Döden hade nämligen kommit och ryckt bort dem, som skulle stödja och värna hemmet. Slutligen var gamla Kristina ensam kvar. Hon, som alltid haft en vanför kropp, hade fått öfverleva de starka och arbetsdugliga. Var det ej underligt?

Ibland, då de darrande händerna blifvit för trötta af stickstrumpan, lät hon dem sjunka ned i knät, under det tankarna kretsade kring detta enda: "hvarför lämnades jag kvar?" Då böjdes det gråa hufvudet djupare och djupare och den darrande handen fick stryka bort tårarna. Ensamhet känslan blef henne så stark, att hon aldrig fick mod förän hon knäppt händerna samman och bedt den trofaste Fadern i himlen att vara henne nära.

Men när hon så bad kom friden ned och fyllde den gamla kvinnans hjärta, så att hon måste tacka Gud för den stora ensamheten, som fått föra henne närmare Honom.

— Är du trött af det bullrande hvardagslifvet? Längtar du efter en stilla högtidsstund? Kom då med till dem, som slitit ondt i världen, men som funnit frid i ensamheten med Gud!

Blicka in i deras allvarliga öga! Det skall göra dig godt.

GUMMAN KARLSSON.

FÖR HVAR 8 DAG E. G. S.

Uppe i Löthagen, bakom ån och nyodlingen, låg stugan där hon bodde. Det var en liten, liten gumma med små klara ögon och ett förnumstigt uttryck i det af en massa skrynklor färade ansiktet. Föröfrigt heter hon inte alls Karlsson, utan Svärd efter mannen sin, som nu varit död i 30 år, men hon hade i så många år hushållat åt gubben Karlsson, att hon så småningom fått hans namn och, när han dog, hans stuga. Den var låg och bofällig, endast med ett rum där den stora öppna spisen tog bort en fjärdedel och möblerna få och liksom fasta vid väggarna. Soffa framför det ena fönstret, bord framför det andra. Nog har ni varit inne i många sådana stugor! Om sommaren äro de minst till sin fördel. Då äro de allt för fulla af värme och flugor, men en vinterdag då snön knarrar och kylan målat isrosor i grannaste diamantskiftningar på fönstren, då skall man se dem. Kanske inte alla känna det så, men för oss som lefva och dö bland dessa små stugor, för oss är det alltid något af hemfrid där. Detta enkla bohag som nöts blankt af arbetsamma händer, den gifna platsen för hvar sak och likheten dem emellan, allt detta sätter prägeln på dem af hvad de äro — ett hem.

Det stundade till jul och gumman Karlsson satt i soffan och kardade ull, som låg framför henne i ett kålfat, och kardorna i de gamla skrynkliga händerna gingo sin jämna skrapande gång. Hon satt där och tänkte på forna tider, som hon numera alltid gjorde i ensamheten. Tankarna dröjde nu som alltid vid honom, Axel, sonen som rest till Amerika och blifvit herre, som glömt hemland och mor och numera aldrig skref.

Hon hade många bref från hans första tid där ute. Bref, som hon inte kunde läsa numera, sedan ögonen blifvit skumma och som hon delvis aldrig förstått. De lågo där borta mellan bibelns blad uppe på dragkistan.

Se'n slutade han skrifva och i många år trodde hon honom då vara död.

Så en vinterdag som denna kom fröken Elsa från

herrgården med ett papper och sade hon skulle skrifva på, så skulle hon få ut 100 kronor från sonen i Amerika. Gumman Karlsson mindes det så väl och mindes hur hon alldeles inte begrep det —

Hon lade ned kardorna och nickade. Ja, hon begrep det inte nu heller, hur det kunde gå till, men ännu 4 gånger hade hon fått likadana papper från postkontoret och efter att med stor möda ritat dit sitt namn, mycket riktigt för hvar gång utfått 100 kronor. Men aldrig en hälsning, aldrig mera något bref. Pängarna voro nog bra förstås, och de hade både minskat hennes lefnadsbekymmer och gifvit henne ett visst anseende i grannarnas ögon. Nu hade flera år gått sedan sista sändningen och nog var han väl död nu.

Gumman nickade, torkade ögonen på den rutiga halsdukssnibben och vred sig på soffloppet för att taga ned allmanackan, som hängde i ett snöre på fönsterposten.

Det var 30 nov. i dag. Jaha, Anders ja, — hon såg ut och skakade på hufvudet vid åsynen af takisen som hängde långt ned för fönstret och snön som låg som hvitsås på paltbröd. Knallar och stubbar stucko kala upp men på släta marken och i snår och skrymslen låg snön ganska djup.

— Således lenväder i jul igen — sade hon för sig själf.

Både väderleksprofetior och kardor stannade dock helt tvärt, ty utanför på bron hördes raska steg och någon bultade snön af sig på trappstenen.

Det lät som fröken Elsa!

Gumman klarnade upp och öfver de vissnade dragen gick ett skimmer.

Fröken Elsa var det bästa på jorden, var för henne den gamla ensamma fattiga människan solen i hennes lif. Fröken Elsa hade hon burit på sina armar som litet leende barn, sett växa upp och lärt älska än mera under de sista åren.

Det var hon, fröken Elsa, som för 10 år sedan med stor rund barnstil skrifvit till Amerika och tackat för panningarna den första gången, de kommo. Hon

ville göra det sedan med, men gumman ville inte, hon trodde aldrig han fick brevven och hon var ledsen att ej få annat från sonen än kalla pänningar. Men detta hade ändå blifvit ett föreningsband mellan den gamla fattiga backstugumman och den fina glada fröken Elsa.

Sedan ett helt år hade den unga flickan varit bortrest. Gumman Karlsson visste inte mera, än att hon var utomlands och trodde nog att fröken Elsa skulle komma åter som en helt annan, nu sedan hon sett så mycket mera — hela stora världen.

Nu stod hon där ute, och innan gumman hunnit undan med ullkorg och doningar var hon inne i stugan med en ström af frisk kyla omkring sig.

— God dag, sade hon på sitt glada, goda sätt och såg så tindrande varmt på den gamla.

— God dag och hur är här? Hon räckte ut sina armar mot gumman, men stannade och såg på henne. Så gick hon fort öfver golfvet och fram till stolen mellan dragkistan och bordet och satte sig. Det var som om hon haft svårt att komma sig för. Slutligen sade hon i lätt ton:

— Jaså, man sitter och räknar dagarna till dopparet i almanackan.

— Nej, nej, gumman slog framför sig med handen, kära, nej. Tycker fröken Elsa att en stackare som jag har något att tälja dagarna för om inte för att räkna dem som varit.

Elsa såg upp. — Hur är det, är min lilla gumma ledsen?

— Ånej, men fröken Elsa vet ju hur tunga en gamlings tankar kunna blifva ibland.

— Åja, — Men låt oss nu tala om — om Axel.

Gumman såg upp på det friska strålände ansiktet, hvad var det? Fröken Elsa var sig ändå inte lik. Hon var vackrare än förr, men det var inte det som var det mest ovana, hvad var det? Och så detta att hon bad få tala om Axel! Hade fröken Elsa glömt att gumman sällan talade om honom numera och al-

drig på uppmaning. Den gamla vissnade handen lades öfver de röda ögonen och hon sökte ett passande afledande svar. Plötsligt spratt hon till. Elsa, den fina vackra fröken Elsa hade sprungit upp och låg nu på knä på det smutsiga golfvet med hufvudet gömdt i hennes grofva förkläde och grät.

Så lyfte hon ett ögonblick upp sitt tårdränkta ansikte och det strålade af leende så den gamla måste le med. Ord kommo, afbrutna och orediga först, men så småningom lugnare, och hon talade och talade.

Det mästa fattade gumman inte ett smul af, men litet förstod hon, men kunde rakt inte tro. Måste upp och gå, taga sig för något hvardagligt, se på vanda saker för att få visshet att hon inte drömde, att detta allt hon hörde, var sanning.

Hennes Axel lefde! Lefde aktad och ärad af tusenden. Och han var nu i Sverige och skulle komma till henne och till fröken Elsa. Och — fröken Elsa skulle blifva hans hustru! — Hon måste sätta sig på spiselkanten och hålla i sitt gamla hufvud! Det var svårt, svårt att förstå! Till slut fick hon dock någon klarhet i sina begrepp och kunde fatta något af allt detta underbara som Elsa talade om.

Det var nog som en saga och svårt för den lilla fattiga gumman att förstå detta om främmande länder och underbara händelser. Till slut blef det dock för henne en visshet att Axel blifvit en rik och ansedd man genom en stor välsignelsebringande uppfinning, att han och Elsa träffats i ett land där allt var så olika mot här, att de förlofvat sig och att han julaftonen skulle stå här, i hennes stuga, lifs lefvande!

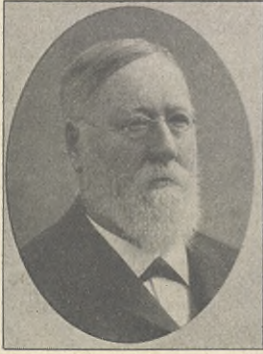
Så hände det äfven. Han kom och stod hög och fin där inne. Men för Gumman Karlsson var denne förfinade och allvarlige man som en främling. Först genom Elsa kunde de åter finna vägen till hvarandra. Dock, han hade kommit för långt bort, aldrig blef han åter i samma mening som förr den gamlas hjärtebarn — den platsen hade Elsa tagit.

Efter fotograf.

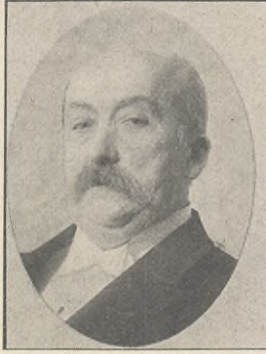
Kliché · Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sthm—Öbg.

FRÅN ATTENTATENS LAND: Polisundersökning i Tauridparken i St Petersburg efter det mot amiral Dubasoff förföfvade bombattentatet. I förgrunden högre polismän, i bakgrunden tvänne af de tillfångatagna attentatsmännen (X), båda sedermera skjutna. I marken synes ett hål från explosionen.

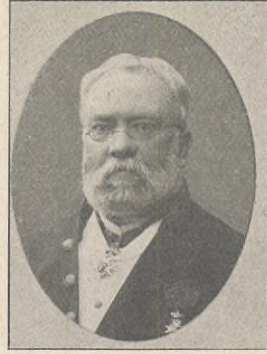
K. S. FLODIN.

80 år fyller d. 6 jan. bokförläggaren Sigfrid Flodin i Stockholm Ördf. i Svenska bokförläggareföreningen 87-90. Utgivare af Litografiskt Allehanda, album för svensk konst 61-65, inneh. af boktryckeri 65-75. Flerårig led. af Stockholms stads bevillningsberedning.

F. A. BARTHELSON.

70 år fyllde den 23 dec. f. kassören i generalpoststyr., den kände autograf- o. porträttsamlaren samt skriftställaren Fredrik August Barthelson. Stud. ex. 60. B. har utg. "Balders död" 62, "Spegelbilder" 72, var 74-75 red. för veckotidn. "Najaden". B:s autogr.-saml., om 10,000 är den största och mest betydande i Sthlm.

G. GASSLANDER.

Landskamreraren Gustaf Casslander i Stockholm, fyller den 6 jan. 65 år. Stud.-ex. 60, kameralex. 61, landskontorist i Mariestad 68, landskamrerare i Jönköpings län 81. Ördförande i stadsfullmäktige i Mariestad 73-77, landstingsman i Skaraborgs läns 75-77.

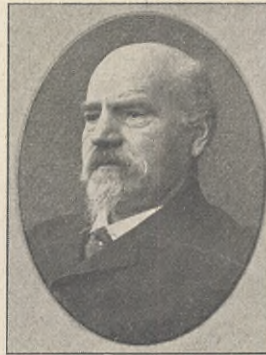
C. M. LILLIEHÖÖK.

Hofmarskalken Carl Malcolin Lilliehöök i Stockholm, fyller den 7 jan. 60 år. Off. cersex. 65, ordonans-officer hos kronprinsen 76, afsked ur krigstjänsten 97, tjänstgörande hofmarskalk hos kronprinsen sedan 81. Styrelseled. i Lillförsäkringsbolaget Thule 97, sedan 99 styrelsens ordförande.

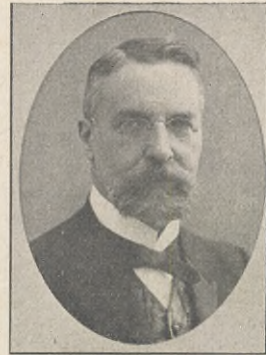
L. W. LUNDBORG.

Grosshandlaren Ludvig Wilhelm Lundborg i Arboga fyllde den 3 jan. 70 år. Stud.-ex. 54. Led. af stadsfullmäktige i Arboga sedan 63 dess ordf., sedan 75 Landstingsman för Arboga stad 67-71, ordf. i Arboga sparbank 73-83.

J. G. T. ELMQUIST.

Rektor Gustaf Elmquist i Stockholm, fyllde den 20 dec 60 år. Stud.-ex. 63, fil. d:r 69, rektor i Esk istuna 77, vid Östermalms högre realläroverk sedan 04, medlem af skollagskommittéen 90-93, af trycket utgivit flera läroböcker i främmande språk.

K. O. WIDMAN.

Professorn i kemi vid Uppsala universitet Oskar Widman fyllde den 2 jan. 50 år. Stud.-ex. 70, fil, d:r s å, doc 77, amanuens 78, o. o. prof 85, prof. 05. Föret utländska studieresor. Utg. arbeten f. an trycket. Led. af K. V. A. Nobelkommitté för kemi sed. 1900. Led. af stadsfullm. sed. 90, landstingsman sed. 02.

R. THEGERSTRÖM.

50 år fyller den 6 jan. konstnären Robert Thegerström i Stockholm. Hetsidesporträtt jämte biografi återfinnes i ärg. VI:34.

J. A. POIGNANT.

60 år fyllde den 25 dec. majoren Johan August Poignant i Sthlm. Stud. i Karlstad 68, und.-löjtn. vid fortifikationen 71, utex. från krigshögskolan å Marieberg 76, major i armén 99, afsked ur aktiv tjänst 1901. Verksam för industriella företag.

E. J. EKMAN.

Försäkringsdirektören, teol. dokt. Erik Jakob Ekman i Stockholm fyller den 8 jan 60 år. Stud.-ex. 62, prästvigd 64, ordf. i Sv. Missionsförb. 79-04, missionsförest. 86 04, teol. dokt 91, verkst. dir. i Sv. Lifförsäkr.-bol., led. af Riksd. A. K. 85-87, 91-93, 94-96. En af stiftarne af d. parlament. fredskongressen 92.

A. R. WARHOLM.

Lasarettsläkaren, med. d:r Richard Warholm i Söderköping, fyller den 6 jan. 50 år. Stud.-ex. i Skara 76, med. d:r 89, doc. i kirurgi vid Lunds universitet 90-97, lasarettsläk. i Söderköping från 01. Medl. af stadsfullm. i Söderköping från 03, medl. af kyrko- och skolråd i Söderköping från 04.

P. M. C. NODERMAN.

Domkyrkokapellemästaren Preben Noderman i Lund fyller den 11 jan. 45 år. Stud.-ex. 86, fil. lic. 95, organistex. s. å., musiklärarex. 1900, musiklärare vid Malmö högre allm. läroverk 01, domkyrkokapellemästare i Lund sedan 03.

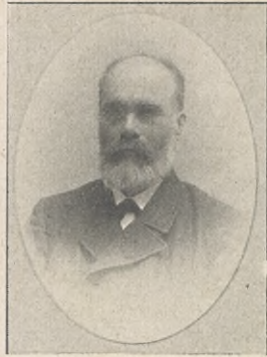

PORTRÄTTGALLERI

C. W. CHARLEVILLE. †

Biskopen öfver Linköpings stift, teol. dr Carl Wilhelm Charleville afled den 28 dec. 79 år gammal. Utförlig biografi jämte större porträtt införas i nästa nummer.

O. OHLSON. †

Folkskoleinspektören Olof Ohlson afled i Rönns, Piteå den 19 dec. Född 49, stud.-ex. 72, folkskol-lärarexamen 81, förste lärare i Sundsvall 88—89, folkskoleinspek-tör i Norrbottens län sedan 99.

E. A. HERNBERG. †

Fartygskonstruktören Ernst Adolf HERNBERG afled i Stockholm den 15 dec. 51 år gammal. Började vid Lindholmens verkstad i Göteborg, under många år anställd vid Motala verkstad och därefter vid Södra varlivet i Stockholm och Kockums verkstad i Malmö. En af vart lands mest framstående båtkonstruktörer.

H. TISELIUS. †

Den 19 dec. a led i Kristiania fil dr Hans Tiselius, f. 69. Erhöll 92 anställning i lifvårdsåkeringsaktiebol. Nordstjernan, 93 fil dr. Blef för ett par år sedan chef för lifvårdsåkeringsaktiebol. Victorias agenturer. Synnerligen framstående på försäkringsvetenskapens område.

C. J. C. FREIDENFELT. †

F. d. hofrättsrådet Carl Johan Casimir Freidenfelt afled d. 15 dec. i Lund Född 18, stud.-ex 35, v. häradshöfding 44, assessor i Göta hof-rätt 50, hofrättsråd 69, afsked med pension 88. Mangarig led. af skol-rådet i Jönköping.

C. J. ANDERSSON. †

Led. af Risd. A. K landtbrukaren Carl Andersson i Hamra, Årila, afled den 18 dec. 74 år gammal. Led. af Riksd. A. K. 82-93. Mangarig led. af kommunalnämnden, kyrko-värd under 45 år ledamot i väg-styrelsen, landstingsman m. m.

A. CARLANDER. †

Godsägaren Anton Carlander, Östergården, Ullervad, afled den 19 dec. 71 år gammal. Mangarig led. af Ullervads församlings kommu-nalnämnd och skolråd samt af lä-nets hushållningssällskap.

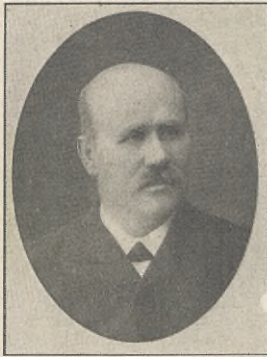
L. B. RAPPE. †

Den 19 dec. afled i Växiö öfversten frih. Ludvig Bernhard Rappe. Född 47, underlöjtn. i Kronobergs reg. 69, löjtnant 82, kapten 89, major 98, öf-verstelöjtnant 02. Afsked 05 och utnämndes då till öfverste i armén. Sedan 05 bosatt å sin egendom Kri-st nelund i Kalmar län.

A. JONSSON. †

F. d. landtbrukaren Anders Jons-son i Fornåsa afled d. 10 dec. 82 år gammal. Kyrkovärd i 30 år, lands-tingsm. flera perioder, styrelseled. o. kassör i Fornås o. Länssås sparbank 63—03, styr-led. i Norrköpings ensk. banks filial i Motala omkr. 20 år till 01, för öfrigt anlitad i flera kommu-nala och allmänna värf.

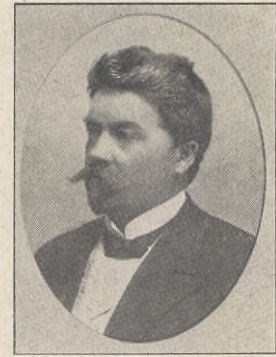
O. OLSSON. †

Förre handlanden Olof Olsson afled i Kristinehamn den 15 dec. 67 år gammal. Ledamot af stadsfull-mäktige, drättselkammaren och fat-tigvårdsstyrelsen.

E. ANDERÉN. †

I Uppsala afled den 14 dec. kom-munalordföranden i Tierp Erik Anderén, 61 år gammal. Oid. i kom-munalnämnden sedan 77, v. ordf. i kommunalstämman sedan 85. Ordf. i Tierps tingslags vägstyreelse, näm-nedman m. m.

A. MATTSON. †

En af öfre Dalarnes mest fram-stående personligheter, fabrikkören And. Mattson afled den 20 dec. i Falun Född 54, upplinnare, ägare af Mora mek. verkstad. I nehade många offentliga förtroendeuppdrag, såsom landstingsman, riksbanks-revisor m. m.

Foto. Eoult Herr junga

EN KOLMILA I KRONOPARKEN EDSMÄREN I VÄSTERGÖTLAND: Kolning är inom denna del af Sverige sällsynt. Det är staten som börjat kola virket i st. f. att som förut sälja detsamma. Intresset bland befolkningen för detta nya arbete är mycket stort, ända till hundratals personer kunna på en dag besöka milorna långt inne i skogen.

Kökt. hem. A. B. Bengt Stjefersvarre Stum—Gbg.

Dalaföreningen i Stockholm, bildad 1902 och räk-
nande 350 medlemmar, har i dagarne fått egen lokal

i huset n:o 19 B Lilla Vattugatan. Lokalen består af
ett större samlings- och läsrum och ett mindre inre
expeditionsrum. I det senare rummet äro de
trefliga möblerna i furu efter ritning af ingen
mindre än Anders Zorn, den världsberömde
dalmasen och parisaren. Zorn har för rästen
till föreningen dels som gåfva öfverlämnat 1000
kr. och dels med 500 kr. bidragit till förenings-
lokalens möblering. Dalaföreningens nya lokal
ter sig för öfrigt mycket treflig med sina stolar i
blått och rödt, sin gamla klocka, o. s. v.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF

VIII ÅRG. 14:E HÄFT. INNEHÅLLER:

E. A. Kallfeldt. — Georg Skånberg. †
— Georg Arsenius. — Svensk linodling.
— Det högre armébefälet. — Till de
religiöst-politiska händelserna i Frank-
rike. — Brokigt utomland-nytt. — "I en-
samheten" af D. S. — "Gumman Karls-
son af" E. G. S. — Veckans porträttgal-
leri. — En kolmila. — Dalaföreningens i
Stockholm nya lokal.

Obs.! Återgivande af text eller
illustr. ur H. 8 D. utan sär-
skildt medgivande förbjudes.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, Gbg., 1907.

DALAFÖRENINGENS I STOCKHOLM NYA LOKAL: Samlingsrum. — Expeditions-
rum, med möbler ritade af Anders Zorn.